

Každý večer brečela a chtěla to vzdát. Dnes se na ni „její“ senioři těší

23.2.2026 - | Charita ČR

Když Uliana před dvěma lety nastoupila do pečovatelské služby Charity Praha - Holešovice, cítila se trochu ztracená. Ocitla se v cizím městě se dvěma malými dětmi, neznala pořádně jazyk a ke svým klientům si tak musela postupně hledat cestu. „Neznala jsem jazyk, Prahu. Dcera pořád plakala. Brečela jsem i já,“ vzpomíná.

Ulianě je 37 let a do Česka přijela hned v roce 2022 kvůli válce na Ukrajině. Vzdát se domova pro ni bylo zprvu nepředstavitelné. Nechtěla opustit svoji práci, synovu školu ani své rodiče. Obava o bezpečí rodiny ale rozhodla. Synovi Demianovi bylo tehdy osm let, dceři Veronice necelé tři roky.

Po příjezdu do Prahy se okamžitě začala učit česky. Studovala pomocí slovníku, učila se z běžných situací i od syna, který si jazyk rychle osvojoval ve škole. První práci našla jako osobní asistentka pro paní na vozíčku. I ta jí pomáhala s češtinou a učila ji nová slovíčka. Uliana tak pomalu získávala větší jistotu – ve své nové profesi, i v jazyce.

Dnes pracuje Uliana jako pečovatelka v Charitě Praha - Holešovice a denně dochází do domácností seniorů. Jednomu pomáhá s hygienou, druhého doprovodí k lékaři, na nákup nebo jen na procházku či do oblíbené kavárny.

"Jedna seniorka byla pozvaná na oslavu narozenin. Sama by to ve svých 95 letech nezvládla, tak jsme ji doprovodili tam a zpět," vypráví Uliana.

Každá domácnost je jiná, a stejně tak i potřeby klientů. Někteří zvládnou leccos sami, občas potřebují pomoc, aby mohli zůstat doma – v prostředí, které znají a mají rádi. Nejstarší klientkou je paní Olga (na snímku s Ulianou), které je úctyhodných 102 let. Na svůj věk je to velmi čiperná paní. Vše si obstará sama, na Vánoce si dokonce upekla cukroví. S něčím ale přesto potřebuje vypomoci, ať už je to doprovod k lékaři, nebo pomoc s úklidem domácnosti. A když se někdo ptá, proč nepomůže rodina, Uliana připomíná prostý fakt, že někdy jsou děti klientů už samy ve věku, kdy potřebují podporu.

"V tomto případě je dcerám už kolem 80 let a naši pomoc budou brzy možná potřebovat taky," dodává na vysvětlenou.

Práce pečovatelky je náročná fyzicky i psychicky. Uliana ale našla zázemí v týmu svých kolegů a oporu ve vedení holešovické Charity.

"Paní ředitelka mi hodně pomohla. A naučila mě práci střídat s odpočinkem," usmívá se sympatická černovláška, kterou si senioři oblíbili natolik, že i několikaminutové zpoždění je dokáže pěkně vyděsit. Hned volají, jestli se jí něco nestalo.

Nový život v cizí zemi

Dnes už se cítí Uliana v Praze mnohem lépe a bezpečněji. Našla si přátele mezi Ukrajinci, Čechy i Slováky. O budoucnosti ale příliš nepřemýšlí.

"Nevím, kdy válka skončí. Ani to, jestli se budeme moci vrátit," říká zamyšleně.

Zatím každý den chodí za „svými“ seniory a dělá náročnou práci v oboru, který u nás dlouhodobě trpí nedostatkem pracovníků.

V době, kdy si připomínáme čtvrté výročí vypuknutí války na Ukrajině, je tak Ulianin příběh připomínkou toho, že ukrajinští uprchlíci nejsou jen „příchozí“. Jsou to lidé, kteří jsou pro naši společnost nenahraditelní. Doplnují chybějící pracovní síly a dělají práci, bez níž by se mnoho seniorů neobešlo. Uliana – podobně jako tisíce jejích krajanek – pomáhá každý den tam, kde je to nejvíc potřeba.

Podpořte naši pomoc Ukrajině

<https://www.charita.cz/aktuality/charita-pro-ukrajinu/pribeh-uliana-upchlice-ukrajina>